

Arrest

nr. 312 722 van 10 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en die internationale bescherming geniet in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 7 november 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Italy 2022” (update) gepubliceerd door AIDA/ECRE op 31 mei 2023) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoekster duiden er immers op dat zij geenszins van plan was om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu zij het land reeds verlaten heeft nog vooraleer zij kennis heeft genomen van de bescherming die er haar verleend

werd. Ook uit haar verklaringen blijkt dat zij niet van plan was om in Italië te blijven en er een duurzaam bestaan uit te bouwen, maar dat ze enkel wou wachten tot ze genoeg geld had verdiend om door te reizen (CGVS, p.3-4, 8 en 10-11). Dat verzoekster voorafgaand aan (het kennisnemen van) de beslissing van de Italiaanse autoriteiten al had besloten om Italië te verlaten, getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Het komt in dit verband bovendien haarzelf toe om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon, temeer zij haar rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming nooit heeft uitgeput, daar zij niet op de hoogte was van de stand van haar asielprocedure. Hierover stelt de commissaris-generaal terdege het volgende vast: "Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer u er internationale bescherming verkreeg en de documenten die daar aan gekoppeld zijn in ontvangst nam, geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op vlak van huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en integratie, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context." Immers werd verzoekster op 22 augustus 2022 erkend als vluchteling waardoor zij bij terugkeer naar Italië aanspraak maakt op een verblijfsvergunning gelet op haar beschermingsstatuut aldaar (AD CGVS, map 6).

Verzoekster stelt in voorliggend verzoekschrift niet naar Italië te kunnen terugkeren omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Zo verklaart zij dat zij volledig aan haar lot werd overgelaten en dat zij geen hulp kreeg bij het zoeken naar onder meer onderdak, medische hulp en werk. Verzoekster heeft echter nagelaten om beroep te doen op een overheidsinstantie of een overheidsorganisatie om werk, huisvesting of andere ondersteuning te vinden.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij slechts beperkte inspanningen leverde om de taal te leren. Gevraagd naar welke inspanningen zij gedaan heeft om een taalcursus te volgen, stelt verzoekster dat zij bij aankomst in Rome een taalcursus wilde volgen, maar dat er veel mensen waren. Daarna zou de corona pandemie uitgebroken zijn en stopte ze met de taallessen (CGVS, p.12). Verder verklaart ze met Youtube geprobeerd te hebben de taal te leren. Voor het overige stelt verzoekster geen pogingen te hebben ondernomen om de taal te leren, onder meer omdat zij hiervoor geen uitnodiging zou hebben gekregen (CGVS, p.12). Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen ook dat zij bij aankomst in Italië kon rekenen op transportkosten om zich naar de nodige instanties te begeven en dat haar vriendinnen in Italië de taal machtig waren (CGVS, p.13). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië.

Waar zij in voorliggend verzoekschrift aanhaalt dat zij op straat terecht kwam na een kort verblijf in een opvangcentrum tijdens haar asielprocedure, merkt de Raad op dat verzoekster dit niet aanhaalde tijdens haar persoonlijk onderhoud waar zij verklaarde na aankomst in Italië bij haar tante ingewoond te hebben. Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij in een opvangcentrum verbleven heeft bij aankomst in Italië aangezien zij reeds familie op het Italiaanse grondgebied had (CGVS, p.8). Verzoekster stelt in voorliggend verzoekschrift dat zij geen onderdak kon vinden in Italië. Evenwel verklaart verzoekster dat zij de hulp van de Italiaanse autoriteiten niet heeft ingeroepen, volgens haar omdat zij de taal niet machtig is (CGVS, p.12) (zie supra). Waar verzoekster nog aanbrengt dat zij in Italië geen netwerk heeft aangezien haar tante al 74 jaar oud is en ze geen garantie heeft dat zij kan rekenen op de steun van haar vriendinnen in Italië (CGVS, p.13), dient opgemerkt te worden dat zij echter wel de financiële middelen bijeen heeft kunnen krijgen om van Italië naar België te reizen en dat haar tante en de volwassen kinderen van haar tante nog steeds in Italië wonen (CGVS, p.12). Verzoekster brengt geen elementen aan die hier anders over doen denken.

Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij slechts twee pogingen ondernam om werk te zoeken in Italië (CGVS, p.12). Gevraagd of verzoekster financiële ondersteuning zocht wanneer zij enige tijd later niet meer in staat was om te werken wegens haar zwangerschap, stelt zij louter dat dergelijke organisatie niet bestaat (CGVS, p.13). Verzoekster toont aldus niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoekster de nodige ondersteuning te bieden om haar zo op weg te zetten naar integratie in de Italiaanse samenleving. Uit het loutere gegeven dat zij er niet in slaagde werk of huisvesting te vinden, zij ondernam hiertoe ook slechts beperkte pogingen, kan bovendien niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen werk zou hebben gevonden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat was om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien betrof dit steeds een situatie toen zij zich nog in de asielpprocedure bevond, waardoor het niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming.

In weerwil met wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, kon zij verder wel degelijk genieten van medische zorg nu zij, nadat zij flauwviel, naar het ziekenhuis werd gebracht en door een dokter werd onderzocht (CGVS, p.9). Verzoekster verklaart dat zij pas enkele uren na binnenkomst hulp gekregen zou hebben (CGVS, p.9). Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat verzoekster geen toegang had tot medische zorgen. Verder ontving verzoekster een brief waarin zij werd gevraagd om zich in het ziekenhuis te melden voor een controle, wat twee keer gebeurde (CGVS, p.10). Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat zij bij terugkeer naar Italië er verstoken zou blijven van eventueel benodigde medische zorg, temeer zij - zelfs nog voor het ontvangen van de documenten als begunstigde van internationale bescherming - terecht kon voor medische verzorging en omkadering door het Rode Kruis. Verder stelt verzoekster geen andere pogingen te hebben ondernomen om hulp of ondersteuning te verkrijgen tijdens haar zwangerschap (CGVS, p.10). Verzoekster toont niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Italië, dit mogelijks met de hulp van de Italiaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

6. Verder wijst verzoekster er op dat haar situatie ingewikkelder is geworden doordat ze nu bij terugkeer naar Italië vergezeld zal zijn van een baby, maar weet niet aannemelijk te maken dat deze kwetsbaarheid haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met een jonge baby, weet niet te overtuigen, gelet op het gebrek aan pogingen van verzoekster om daadwerkelijk in Italië een leven aldaar op te bouwen. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Italië. Bij gebrek aan effectieve poging hiertoe, blijft zij manifest in gebreke.

Waar verzoekster tot slot in voorliggend verzoekschrift mentale problemen aankaart, en stelt dat de medische zorg in Italië niet aangepast is aan de noden van de asielzoeker, zeker wanneer het om mentale problemen gaat, merkt de Raad op dat zij hierover tot nu toe met geen woord heeft gerept. Bovendien laat zij na deze bewering te staven aan de hand van medische attesten waardoor dit niet meer dan een blote bewering blijft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar mentale problemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië. Tot slot toont verzoekster niet aan dat zij in Italië geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning.

Daarenboven blijkt uit het handelen van verzoekster - in zowel Eritrea als in Italië - een grote mate van zelfredzaamheid en ondernemendheid. Verder, zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, was zij tevens in staat een netwerk uit te bouwen. Haar netwerk en middelen heeft zij aangewend om haar vertrek naar België te bewerkstelligen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Italië, en de aanvullende nota met een nieuwsbericht en een rapport over de nieuwe Italiaanse wetgeving wat betreft asielzoekers, volstaan niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel dreigt terecht te komen bij een terugkeer. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

7. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen

zonder dat verzoekster aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr.X).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 31 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van de verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift.

De verzoekende partij zelf heeft geen opmerkingen.”

5. Verzoekster brengt ter zitting met voormelde algemene argumentatie geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 mei 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit echter volledig na. Ze beperkt zich louter tot het volharden in haar verzoekschrift maar ze gaat niet in op de inhoud van voormelde

beschikking en brengt er geen concrete en inhoudelijke repliek tegen in. Ze gaat zo volledig voorbij aan de gronden van de beschikking en onderneemt geen concrete poging om er een ander licht op te werpen.

6. Er wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 mei 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET